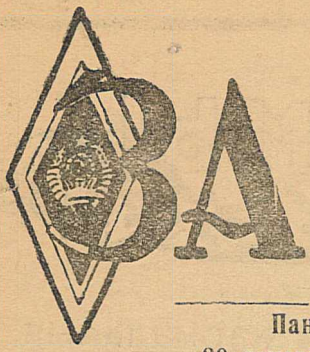

ВАСТАЛІНСКІЯ КАДРЫ

Панядзелак
29 сакавіка 1954 г.

Орган рэктарата, партбюро, камітэта ЛКСМБ, прафкома і мясцкома
Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя В. І. Леніна.

№ 6 (192)
Цана 20 кап.

УСЕ СІЛЫ НА ВЫКАНАННЕ РАШЭННЯЎ XII З'ЕЗДА ВЛКСМ

Комуністычная партыя аказала Ленінскаму камсамолу найвялікшае давер'е, назваўшы яго сваім памочнікам і рэзервам, прызнаўшы за ім права быць у першых радах барацьбы за камунізм.

У нашы дні, калі савецкі народ ажыццяўляе рашэнні партыі і ўрада, накіраваныя на круты ўздым сельскай гаспадаркі і навілічэнне вырабу прадметаў народнага спажывання, на палепшанне матэрыяльнага становішча і культурнага ўзроўню працоўных, перад камсамолам паўстаюць новыя адказныя заданні.

«Важнейшая задача камсомла заключаецца ў тым, — указваецца ў рашэнні ЦК КПСР XII з'езду ВЛКСМ, — каб забяспечыць яшчэ больш актыўны ўдзел камсамольцаў і ўсёй савецкай моладзі ў дзяржаўным, гаспадарчым і культурным будаўніцтве, ва ўсім грамадска-палітычным жыцці краіны».

На з'ездзе былі адзначаны поспехі і недахопы ў рабоце камсамольскіх арганізацый вышэйшых навучальных устаноў. Пад кіраўніцтвам Комуністычнай партыі камсомол актыўна дапамагае рыхтаваць ва ўніверсітэтах і інстытутах высокакласных спецыялістаў для народнай гаспадаркі краіны. У той-жа час ўказваецца, што асобныя студэнты займаюцца дрэнна, павярхоўна засваіваюць вучэбны матэрыял, не выконваюць у тэрмін вучэбных заданняў, прапускаюць лекцыі і практычныя заняткі.

Усе гэтыя заўвагі маюць прамыя адносіны да камсамольскай арганізацыі нашага ўніверсітэта. Камсамольская арганізацыя БДУ імя В. І. Леніна праводзіць некаторую работу па рашэнні стаячых перад ёю задач, але робіць гэта, як указваецца ў рашэннях гаркома партыі і партыйнага схода ўніверсітэта, аўна недастаткова. Камітэт, бюро факультэтаў і камсамольскія групы займаюцца пытаннямі вучобы і дысцыпліны непараўнальна менш, чым, напрыклад, пытаннем мастацкай самадзейнасці, што з'яўляецца зусім недапушчальным. Побач з клопатамі аб развіцці самадзейнасці мы лавіны звярнуць галоўную ўвагу на сур'ёзнае палепшанне вучобы і дысцыпліны сярод студэнтаў. У нас ёсць студэнты, якія працуюць над вучэбным матэрыялам толькі ў перыяд сесіі, прапускаюць лекцыі, семінары і практычныя заняткі, а камсамольскія групы не звяртаюць на гэта ўвагі, тым самым заахвочваючы лодыраў і парушальнікаў. Зусім не займаецца пытаннямі вучобы і дысцыпліны студэнтаў адказны за акадэмічную работу ад камсамольскага бюро матэматычнага аддзялення фізмата т. Наумовіч. У апошні час паслабілі барацьбу за працоўную дысцыпліну камсамольскія бюро біяфака і хіміфака. На гэтых факультэтах толькі за першую палову сакавіка прапушчана больш вучэбных гадзін, чым за ўвесь люты.

Камсамольскім групам і факультэцкім бюро неабходна сурова асуджаць тых, хто праўляе малейшыя прызнакі лені і недысцыплінаванасці.

Мы павінны палепшыць таксама ідэйна-палітычную работу сярод студэнтаў. Кожны студэнт абавязан не толькі ў дасканаласці авалодаць выбранай спецыяльнасцю, але і выхаваць у сабе лепшыя якасці савецкага чалавека: любоў да працы, бадзёрасць, імкненне самааададна служыць народу. XII з'езд ВЛКСМ паставіў шырэй прыцягваць студэнтаў да грамадскай работы, каб са сцен ВУ выхадзілі добрыя спецыялісты-арганізатары. Камсамольская арганізацыя ўніверсітэта недастаткова выходзіць студэнтаў у духу высокага разумення абавязку перад дзяржавай, гатоўнасці выканаць любое заданне арганізацыі на карысць Радзіме. Студэнты Раманоўскаму (І курсе геалага-геаграфічнага факультэта) у мінулым семестры было дадзена заданне працаваць агітатарам на аўтапрамбўдзе. Камсамалец Раманоўскі не выканаў даручэння. Камітэт ЛКСМБ разглядаў яго асабістую справу і вынес Раманоўскаму вымову з занясеннем ва ўчотную картку. Але ў нас ёсць і іншыя выпадкі невыканання камсамольскіх даручэнняў, якія не разглядаюцца з-за бескантрольнасці камсамольскіх бюро і групораў. У выніку некаторыя камсамольцы пры-выкаюць толькі браць у дзяржавы, нічога не даючы ёй узамен, растуць эгаістамі і сябелюбцамі.

Аб слабасці ідэйна-выхаваўчай работы сведчаць і другія факты. Некаторыя студэнты высокамерна адносяцца да выкладчыкаў, не лічацца з справядлівымі заўвагамі таварышаў (Мурнеў, Трэгубовіч). Ёсць камсамольцы, якія займаюцца п'янствам (Ціхановіч, Галчанаў), хуліганствам (Чымбург), крадзяжом (Каўдэвіч), ашуканствам (Палевай, Майскі). Камсамольскія групы і бюро нярэдка даруюць такім камсамольцам «дробныя» грашкі, чакаюць, калі яны зробяць буйныя ўчынкi і далёка не заўсёды даюць ім ранучы адпор. Камсамольскія арганізацыі павінны весці непрымальную барацьбу па выкараненню падобных выпадкаў у студэнцкім асяроддзі.

У практыку камсамольскай работы варта ўвесці абмеркаванне персанальных спраў некаторых студэнтаў на факультэцкіх камсамольскіх сходах. Гэта будзе мець вялікае выхаваўчае значэнне для ўсіх камсамольцаў факультэта.

Камсамольская арганізацыя ўніверсітэта павінна больш увагі ўдзяляць быту студэнтаў, паўсядзённа цікавіцца тым, як жывуць студэнты ў інтэрнатах.

Пачэсны абавязак камсамольскай арганізацыі ўніверсітэта — пры-класці ўсе намаганні да таго, каб рашуча палепшыць сваю работу, з часцю выканаць задачы, пастаўленыя XII з'ездам Усесаюзнага Ленінскага Комуністычнага Саюза Моладзі.

САПРАЎДНАЯ ДРУЖБА

Мы селі за столік. Побач з намі занялі месца дзве дзяўчыны. У перапоўненай зале дыетычнай сталовай марудна рухаліся афіцыянткі. Доўгае чаканне занепакоіла ўсіх.

— А вас даўно чакаем. Калі ласка, хутчэй, — спакойна, але з нейкай унутранай сілай звярнулася да злоснай афіцыянткі тая, што вышэй, ў сіняй футболцы, з залацістымі валасамі і ўдмулівым позіркам іскрыстых вачэй.

Але гэтыя ветлівыя словы былі сказаны так натуральна, што хутка перад намі з'явіўся гарачы боршч.

— Аказалася, што і нервавацца не трэба, — зажартаваў хтосьці.

— А чаго нервавацца? Ветлівае дзейнічае мацней, — адказала Рая.

Мы прыслухаліся да дзявочай размовы. Як непадобна яна была да той, якую часта вядуць нашы дзяўчаты!

— Ты пытаешся, ці спадабалася мне опера «Дзяўчына з Палесся», — узнавіла Рая перарваную гутарку. — Вельмі ўжо шаблоннае лібрэта: загадзя ведаеш, што будзе далей. Няма запамінаючыхся мелодый, апрача апрацаваных народных песень. Ды і сцэнічнае ўвасабленне часта кульгае. Узяць хаця-б сцэну ў лесе: вайна, ноч, снег, а Алеся ў новых туфельках.

— А дэкарацыі ўдалыя, — напамінае Алла. — У іх адчуваецца нешта сапраўды беларускае.

Незаўважна гутарка перайшла на «Айду», пасля — на новы італьянскі кінафільм, на раман Б. Палявога «Золата». Колькі ведання жыцця было ў гэтай прастай размове!

... Прайшоў яшчэ дзень летняй практыкі ў Сасняках. Алла Букіна і Рая Дзем'янчыкава, студэнткі другога курса аддзялення геаграфіі, крыху адстаўшы ад сябровак, накіроўваліся дамоў. У нагах адчувалася стомленасць: увесь дзень група рабіла геадэзічныя здымкі.

— Я з кожным днём адкрываю ўсё новыя прывабнасці ў прафесіі географа, — задумліва сказала Алла.

— А ёсць-жа такія выкладчыкі геаграфіі, якія не любяць яе, — абуралася Рая. — Вось у нашай школе гэты прадмет выкладала Аляксандра Іванаўна. Ды так нецікава. Тады паявілася ў мяне жаданне стаць географам. Толькі лепшым, чым яна. Сапраўдным.

— Як наша Вольга Філіпаўна Якушка. Праўда?

— Я абавязкова паеду працаваць у вёску, — марыла Рая. — І калі хоць за дзесяць год з дзесяць маіх вучняў палюбяць геаграфію і паставяцца прысвяціць ёй усе жыццё, я буду шчаслівай.

Спераду раздаўся бяспечны смех Лілі Паўчынай.

— Не падабаецца мне яе распе-ччанасць, — прызналася Алла. — Няма ў яе цвярозага ўяўлення аб жыцці. Ды і адзяляецца яна ад групы...

— Няма яшчэ ў нас дружнага калектыва. Чаму на практыцы кожная з чатырох брыгад жыве сама па сабе? Чаму кожную з брыгад называюць па клічцы? Чаму, Алла?

— І я не ведаю, чаму. Толькі ўсе мы вінаваты ў гэтым: кожны

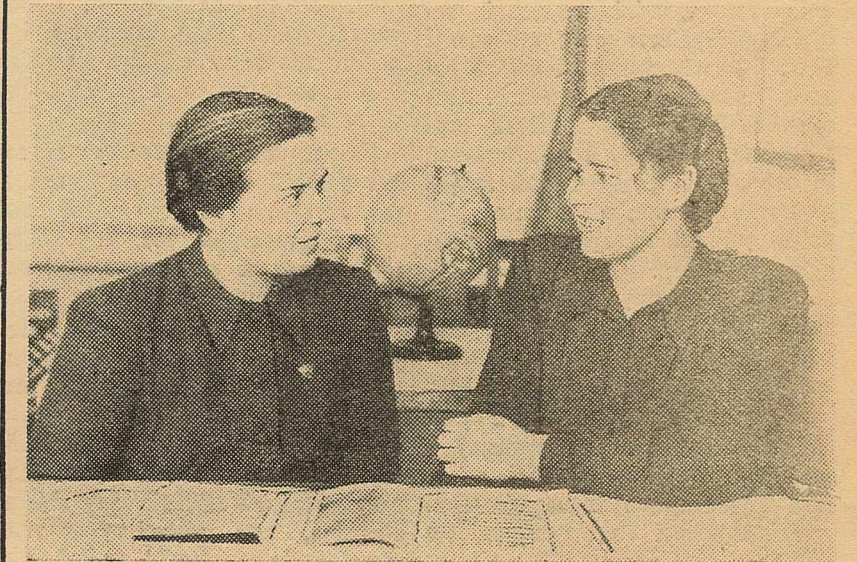
... — Рая, я сёння не пайду з табой на «Не называючы прозвішчаў». Прыехала сястра.

— А ты вазьмі і яе ў тэатр з сабой.

— Спрабавала купіць білет. Нельга. — Вазьмі мой, — з гатоўнасцю прапанавала Рая. — Я магу схадзіць і іншы раз...

А назаўтра Алла дзялілася багатымі ўражаннямі ад спектакля.

— Асабліва запомніўся мне вобраз

думае аб сабе.

Яны спыніліся. Рая паклала Аллу руку на плячо, зазірнула ў вочы.

— Давай сябраваць! Давай будзем заўсёды разам!

З таго часу прайшло больш поўгода. Агульнасць інтарэсаў з кожным днём усё больш і больш збліжала сябровак. Яны разам хадзілі ў кіно і тэатр, разам удзельнічалі ў мастацкай самадзейнасці факультэта, разам рыхтаваліся да семінараў. Праўда, Рая спецыялізуецца па эканамічнай геаграфіі, а Алла — па фізічнай, Раю больш вабіць педагогічная дзейнасць, а Аллу — навуковыя даследаванні, але імкненні да ведаў у іх аднолькавыя. Экзамены здаюць яны выдатна і добра.

Алла вядзе вялікую грамадскую работу: яна і фізорг курса, і кіраўнік геаграфічнага гуртка ў 28 школе, і ўдзельнік гімнастычнай секцыі. Але ніколі аднакурснікі не чулі, каб Букіна задавалася сваімі поспехамі. Скромяная, яна лічыць гэта ўсё звычайным абавязкам.

У Раі доўга не ладзілася з нямецкай мовай. Алла растлумачвала ёй граматычныя правілы, дапамагала перакладаць тэксты. Праз месяц Дзем'янчыкава атрымала па нямецкай мове першую пяцёрку. Нялёгка часамі прыходзіцца сяброўкам на прыватнай кватэры, але ў цяжкія хвіліны яны заўсёды дапамагаюць адна другой, дзяляцца апошнім.

Паэмы. Мімаволі шукаеш такіх-жа і ў нас.

— Ну, закончаных Паэм у нас на курсе няма, — засупярэчыла Рая.

— Закончаных мо' і няма. Але скажы, ці ў троечніцы Якушавай няма асобных рыс Паэмы?

— А вінаваты ў гэтым усе мы: мала дапамагаем адстаючым.

— Помніш, Рая, летам мы гаварылі, што нядружны ў нас курс. Цяпер справа, здаецца, ідзе на лад. Збліжаемся ў час культпаходаў і такіх вечараў, як апошні, аб творчасці Чайкоўскага. І сходы сталі больш цікавымі. Помніш, як абмяркоўвалі мы паводзіны Мішы Ермалаева? Перавыхаваўся хлопец, стаў добрым агітатарам.

Але-ж усе махнулі рукой на Яўгенія Мажэева. Наспрабавалі дапамагчы яму — і не давалі справы да канца. Ён і цяпер не наведвае лекцыі. Аб калектыве клапоціцца ў нас толькі адзінкі: Іда Лукінская, Лена Вярко, Вольга Вержыкоўская... А большасць — пасіўнічае.

— Я думаю, што намечаны вечар «На парозе прафесіі» яшчэ больш зблізіць нас.

— Будзем верыць!

Так, будзем верыць, што курсе, на якім ёсць такія цудоўныя дзяўчаты, як Алла і Рая, стане адзіным, сапраўдным калектывам.

А. МАЛЬДЗІС.

АБАРОНА ДЫСЕРТАЦЫЙ

З кожным годам растуць кадры вучоных нашага ўніверсітэта. Дысертацыі, якія абараняюць выхаванцы і навуковыя супрацоўнікі ўніверсітэта, прыцягваюць да сябе значную ўвагу вучоных і студэнтаў. На днях Вучоны Совет ўніверсітэта адзінагалосна прысудзіў сту-

пень кандыдата філалагічных навук выкладчыку кафедры тэорыі і практыкі савецкага друку Н. А. Снічэравай, якая дэталёва распрацавала тэму «М. Е. Салтыкоў-Шчэдрін — рэдактар і публіцыст часопіса «Отечественные записки» 1868--77 гг.».

Навуковая супрацоўніца біялагічнага факультэта Н. С. Суднік атрымала вучоную ступень кандыдата біялагічных навук, абараніўшы дысертацыю «Уплыў умоў асвятлення на фармаванне фотосінтэзуючага апарата чарэшні і яе прадуктыўнасць ва ўмовах БССР».

ПАРТЫЙНАЕ ЖЫЦЦЕ

Паляп'аць вучэбную і палітыка-выхаваўчую работу на факультэце

На адкрытым партыйным сходзе філалагічнага факультэта з дакладам аб выніках экзаменацыйнай сесіі і задачах партыйнай арганізацыі ў новым семестры выступіў дэкан факультэта Ю. А. Васільеў.

— Вынікі сесіі, — сказаў ён, — сведчаць аб пэўнай рабоце, праробленай выкладчыкамі і партыйнай арганізацыяй у напрамку павышэння паспяховасці. З 666 студэнтаў факультэта толькі дзевяць чалавек атрымалі пасрэдныя адзнакі і адзін — дрэнную.

— Але за гэтай увагуле высокай лічбай, — гаворыць далей тав. Васільеў, — крыецца вялікая колькасць буйнейшых недахопаў. Адказы на заліках былі часам дрэннымі. Выявілася, што многія студэнты, асабліва першакурснікі, не знаёмы з першакурснікамі. Самі адказы пабудаваны вельмі неахайна, нелітаратурна.

Усё гэта — вынікі не толькі не сур'ёзнай работы саміх студэнтаў, але і ў многіх выпадках слабай работы выкладчыкага састава. Кантроль за самастойнай работай студэнтаў не вядзецца. А штампаванай фразай аб кантролі часцей за ўсё карыстаюцца тыя, хто менш за ўсё робіць у гэтым напрамку што-небудзь карыснае.

Рэдка практыкуюцца кансультацыі і выклікі на праверку студэнтаў, хоць у плане кожнага выкладчыка такія мерапрыемствы запісаны.

Важнейшым-жа недахопам з'яўляецца дрэнны ўдзел выкладчыкаў у выхавальнай рабоце. Абавязкі агітатара выконваюцца фармальна. Калі палітінфармацыі праводзяцца без зрыва, то гэта прынята ўжо лічыць прыкладнай работай. А тое, што інфармацыі праводзяцца суха, фармальна, бледна, што такія інфармацыі не дасягаюць сваёй мэты, агітатары цікавіць вельмі мала.

Не назіраецца павышэння прапа-

гандысцкай работы на факультэце. У нас яшчэ многа прагультычыкаў лекцый, хоць на ўсіх паседжаннях, ва ўсіх справах і рашэннях грамадскіх арганізацый факультэта можна сустрэць адну і тую-ж фразу: «ўзровень палітыка-выхаваўчай работы значна павысіўся ў параўнанні з папярэднім семестрам». Калі-б гэты ўзровень сапраўды павышаўся з года ў год, то зараз не стаяла-б так востра пытанне з дысцыплінай студэнтаў. Ад выхавальнай работы многія выкладчыкі факультэта настойліва ўхіляюцца. Ф. І. Куляшоў, напрыклад, зусім адмовіўся быць агітатарам. А тав. Бірала згадзіўся весці агітацыйную работу на I курсе, але ў дзень інфармацыі не прышоў, заявіўшы, што ён надта перагружан і што яго трэба вызваліць ад гэтага даручэння.

Далей выкладчык указаў на фармалізм, які мае месца пры абмеркаванні лекцый на кафедры. Кожны баіцца пакрыўдзіць таварыша, і ў выніку замест глыбокага аналізу работы выкладчыка атрымліваецца абмен кампліментарамі.

Не вядзецца кантроль за навуковай работай супрацоўнікаў кафедры. Задачы кафедры беларускай мовы і літаратуры тав. М. І. Жыркевіч нават не мае спіска тэм, над якімі працуюць выкладчыкі.

— Не павінна быць чыноўніцкага раўнадушша і пры чытанні матэрыяла, — гаворыць у заключэнне тав. Васільеў. — У нас яшчэ чытаюць у большасці па праграме, літара ў літару, не вызначыўшы дасканалата тэму чытаемай лекцыі. Таму атрымліваецца, што адну і тую-ж тэму чытаюць па некалькі разоў, а ў той-жа час асобныя раздзелы выпускаюцца.

У спрэчках па дакладу выступілі выкладчыкі, аспіранты і студэнты. Выкладчык англійскай мовы тав. Дорскі выказаў пажаданне, каб

больш сур'ёзна падыходзілі ў вучэбнай частцы да дазволу на перадачу экзаменаў. Бо вядома нямала прыкладаў, калі студэнт, які атрымаў у аднаго выкладчыка дрэнную або пасрэдную адзнаку, бяжыць перадаваць да другога выкладчыка і там здае экзамен на «добра». Бада не ў тым, што студэнт атрымаў больш высокую ацэнку пры перадачы, а ў тым, што ў наступным семестры ён зноў не працуе, не здае своечасова неаудыторнае чытанне. Калі нават прапануеш яму дапамогу — адмаўляецца, бо ўпэўнен, што калі паставіць яму на экзамене «недзавальняюча», дык ён здолее пераздаць другому выкладчыку.

Сакратар комсамольскага бюро літаратурнага аддзялення т. І. Пісарэнка адзначыў, што дэканат даволі мякка абыходзіцца з прагультычыкамі. Неаднаразова даводзілася да ведама дэканата, што ўсе меры ўздзеяння на такіх злосных прагультычыкаў як Гальмакоў, Галчанаў, Савіцкі, Петруша комсамольскім бюро ўжо выпрабаваны. Але больш канкрэтнага ўздзеяння на іх дэканат не прымяняе.

Наш насценны друк, — гаворыць у сваім выступленні Д. Е. Фактаровіч, — яшчэ мала змагаецца з парушальнікамі дысцыпліны. Але і тыя матэрыялы, якія друкуюцца, маладзейшыя. Комсамольская арганізацыя і профсаюзнае бюро не выпрацавалі правіла абмяркоўваць матэрыялы і пэўным чынам рэагаваць на іх. Яны, напэўна, забыліся, што насценны друк — гэта іх орган. І выходзіць, што газета сама па сабе, а бюро само па сабе.

Партыйны сход прыняў рашэнне, накіраванае на рашучае ўхіленне ўсіх адзначаных недахопаў, на сур'ёзнае палепшэнне якасці палітыка-выхаваўчай і вучэбнай работы на факультэце.

І. ХАУРАТОВІЧ.

ТРЫБУНА КОМСАМОЛЬСКАГА АКТИВІСТА

Аб комсамольскім даручэнні

Адным з важнейшых сродкаў выхавання комсамольцаў з'яўляюцца комсамольскія даручэнні. Яны прыцягваюць моладзь да жыцця арганізацыі, даюць магчымасць актыўна ўключыцца ў грамадскую работу. Добрасумленна выконваючы заданні комсамольскай арганізацыі, комсомолец расце палітычна, набывае каштоўныя навыкі аргументатара.

Добрым прыкладам гэтага можа служыць грамадская работа студэнтаў IV курса аддзялення журналістыкі Л. Багданавай. На першым курсе ёй даручалі часовыя заданні: арганізацыя курсавога вечара, падрыхтоўку дакладаў і інш. На другім курсе Л. Багданава пастаянна вядзе агітацыйна-масавую работу сярод насельніцтва. З пачаткам вялікай адказнасці выконвала яна ўсе даручэнні. На трэцім курсе яе выбіраюць групорам. А цяпер Л. Багданава — намеснік сакратара камітэта ЛКСМБ па палітмасавай рабоце.

Пры размеркаванні даручэнняў вельмі важна ўлічваць індывідуальныя схільнасці і інтарэсы таго ці іншага комсамольца. Адзін студэнт захапляецца спортам, другі — мастацкай самадзейнасцю, трэціму па душы работа ў рэдакцыі насценнай газеты ці на падшэфным прадпрыемстве.

Прыклад комсамольскіх адносін да размеркавання даручэнняў паказвае сакратар бюро I курса аддзялення журналістыкі В. Мацкевіч. Даючы

комсамольцу заданне, В. Мацкевіч падрабязна растлумачвае, як лепш падыйсці да яго выканання, з чаго лепш пачаць.

Падараць комсамольцу важнае і цікавае даручэнне, гэта палова справы. Неабходна дабіцца добрасумленнага і своечасовага выканання даручэння. Для гэтага комсамольскі ваймак павінен кантраляваць ход выканання, а калі сустракаюцца цяжкасці, то дапамагчы парадамі ці канкрэтным указаннем.

Адсутнасць кантролю за выкананнем даручэнняў нярэдка прыводзіць да дрэнных вынікаў, падрывае комсамольскую дысцыпліну.

У мінулым годзе на час зімовых канікул студэнтам нашых аддзяленняў было даручана прычытаць даклады для насельніцтва. Большасць комсамольцаў добрасумленна выканалі заданне арганізацыі. Але ніхто з кіраўнікоў не правярў, выкананы даручэнні ці не. Гэта прывяло да таго, што ў першыя летнія канікул з 70 студэнтаў, якім былі дадзены даручэнні, выканалі іх толькі 40.

Зусім недапушчальна такое становішча, калі член ВЛКСМ адмаўляецца ад выканання даручэння. Міма таго факта комсамольская арганізацыя не павінна праходзіць. У нас быў такі выпадак. Студэнтка I курса т. Радзіёнава адмовілася выступаць на вечары. Яе ўчынак разабралі на бюро, папярэдзілі. Яна дала слова, што больш гэтага не здарыцца

Прайшоў некаторы час. Тав. Радзіёнава адмовілася выступаць перад выбаршчыкамі Дзержынскага раёна. Комсамольскі сход I курса асудзіў Радзіёнаву — ёй была вынесена суровая вымова.

Вопыт комсамольскай работы паказвае, што ў тых групах, дзе ўсе комсамольцы добрасумленна выконваюць даручэнні, як правіла, загартоўваецца дружны і боездольны калектыў. Прыкладам гэтаму можа служыць IV курс аддзялення логікі. Амаль кожны са студэнтаў гэтага курса выконвае пастаяннае комсамольскае даручэнне, многія працуюць у навуковых гуртках і ўдзельнічаюць у мастацкай самадзейнасці. Актыўны ўдзел у грамадскім жыцці, усведамленне пацужа адказнасці за даручаную справу — згуртавалі курс у адзіны моцны калектыў, у якім песне і няўдачы аднаго комсамольца перажываюцца як песне і няўдачы ўсяго курса.

Комсамольскія кіраўнікі груп і факультэтаў павінны шырока выкарыстоўваць такі дзейны сродак камуністычнага выхавання моладзі, якім з'яўляюцца комсамольскія даручэнні. Гэта дапаможа выхаваць у комсамольцаў творчую ініцыятыву, высокую дысцыплінаванасць і паспяховасць, настойлівае ў дасягненні нашай агульнай мэты — будовы камунізма.

П. ТКАЧОУ,

сакратар комсамольскага бюро аддзялення журналістыкі і логікі.

Калі нам створаць нармальныя ўмовы для працы?

У нашай друкарні друкуюцца навуковыя працы, праграмы, рэфераты, шматтыражная газета. Друкарня забяспечвае неабходнымі друкаванымі матэрыяламі ўсе аддзёлы і факультэты універсітэта.

Студэнты-журналісты праходзяць тут практыку.

Здавалася-б, што ў друкарні павінна заўсёды быць чыста, утульна. Вядома, што нават пры абсалютнай чыстаце друкарская работа лічыцца шкоднай.

На справе гэта якраз наадварот. У друкарні пануе суцэльная антысанітарыя. Мы не маем уласнай прыбіральшчыцы. Уборка друкарні — гэта дапаўняльная нагрузка да асноўнай работы. Пагэтуму друкарня прыбіраецца не два разы ў дзень, як гэта павінна быць, а па асабістаму жаданню замацаванай прыбіральшчыцы, і дарэчы, вельмі дрэн-

на. Падлога мыецца вельмі рэдка. Вады ў друкарні няма і рабочыя не маюць магчымасці памыць рукі перад абедам ці пасля забанчэння работы. Вядома, акрамя таго, што ў друкарні знаходзяцца лёгка ўспальмяняючыя матэрыялы і вада патрэбна ў супрацьпажарных адносінах. Няма пылесоса для чысткі кас, вентылятараў, выцяжнай трубы ў лінатыпа. А ўсё гэта неабходна для захавання здароўя рабочых, так і для абсталявання.

Гаспадарчая частка замест таго каб самой зацікавіцца станам друкарні, не звяртае ўвагі на наш неаднаразовыя заўвагі і просьбы. Неабходна выдзеліць прыбіральшчыцу толькі для друкарні, набыць пылесос, устанавіць вентылятары, навесці ў друкарні адпаведны парадак.

Г. ГУРВІЧ.

Наладзіць работу навуковай чытальнай залы

У пачатку навуцальнага года была адчынена чытальная зала для навуковых супрацоўнікаў і аспірантаў. Тут была сабраная неабходная літаратура, даволі часта абнаўляліся выстаўкі перыядычных навуковых выданняў, і пры жаданні можна было ў любы час прачытаць свежы навуковы часопіс — савецкі або замежны, прагледзець аўтарэфераты дысертацый.

Асабліва былі ўдзячны рэктарату аспіранты, для якіх адкрыццё чытальнай залы значна палепшала ўмовы іх самастойнай працы.

Так прайшло чатыры месяцы. З пачаткам 1954 года ўсё змянілася. Лабарантка, якая працавала ў чытальнай зале, была пераведзена на другую работу, замяні ёй не знайшлі і, здаецца, не шукалі, і літаратура, сабраная ў зачыненых шафах, стала недасягальнай для наведвальнікаў. Аспіранты і навуковыя супрацоўнікі вымушаны былі шукаць падыходзячых умоў для работы ў другіх бібліятэках горада.

Перад Вучоным Советам універсітэта аспіранты ўжо ставілі пытанне аб тым, колькі будзе працягвацца такое становішча. Іх тады запэўнілі, што чытальная зала пачне сваю работу з другой паловы сакавіка.

Але прайшла другая палова сакавіка, і чытальная зала была ператворана ў звычайную аудыторыю дзе займаўся першы курс аддзялення журналістыкі. Пасля лекцый аспіранты часам недалічаліся астаўленых з вечара і сталых канспектаў і выпісак, свідкі знаходзілі ў самых нечаканых месцах, а займацца вымушаны былі ў бруднай аудыторыі.

Прыходзіцца яшчэ раз запытаць і ў рэктарата, і ў Вучонага Совету калі нармальна будзе працаваць чытальная зала навуковых супрацоўнікаў і аспірантаў?

Група аспірантаў: Н. ХРЫПНО, Б. БОКУЦЬ, А. ЗУЗАЎ, А. САМУСКЕВІЧ, Я. НАСЦЮКОВІЧ, А. ЛЕШЫНА і др.

Зрываецца дэманстрацыя кінофільмаў

Дарэмна вы станецце завяраць студэнтаў біяфака, што для іх будзе дэманстрацыя навукова-папулярны фільм. Яны вам не навераць.

Вось ужо каторы год Совет СНТ біяфака дабіваецца дэманстрацыі такіх кінофільмаў, як «Гісторыя аднаго калыца» і другіх. Не раз і не тры разы выходзілі студэнты і выкладчыкі з клуба, паглядзеўшы на пусты экран.

А між тым, навукова-папулярныя фільмы не толькі могуць пазнаёміць нас з дасягненнямі мічурынскай бія-

логіі, сельскай гаспадаркі, але я неабходны нам і ў вучэбным працэсе.

Цяжка сказаць, хто больш вінаваты ў сістэматычным зрыве кінофільмаў — т. Лапцёнак (старшы праўлення клуба) ці кіномеханік т. Семененя. Ва ўсякім выпадку я абодва займаюцца ачкаўцірацтвам, і з гэтым неабходна кончыць.

Ю. САПАЖЭНКАУ студэнт II курса біяфака

ЦІКАВАЯ ЛЕКЦЫЯ

Лекцыі вядомых вучоных Масквы, Ленінграда і другіх гарадоў СССР прыносяць вялікую карысць нашым студэнтам і вучоным. Яны даюць магчымасць лепш уразумець тыя або іншыя спрэчныя тэарэтычныя ці практычныя навуковыя пытанні.

З вялікай цікавасцю праслухала грамадскасць універсітэта лекцыю

маскоўскага прафесара, доктара філасофскіх навук І. Б. Астахава пра чытаную ім 24 сакавіка ў аудыторыі біякорпуса на «Праблема тыповага ў святле маіска-ленінскай тэорыі адлюстравання».

На лекцыі прысутнічала з трысот студэнтаў і выкладчыкаў.

АГЛЯД ДРУКУ

ЗАБЫТЫ ЎЧАСТАК РАБОТЫ

Становішча спартыўнай работы ва ўніверсітэце ў многім залежыць ад таго, як наш насценны друк асвятляе спартыўнае жыццё.

Аднак прапаганда спорту праз друк знаходзіцца на нізкім узроўні. Матэрыялы звычайна падаюцца ў інфармацыйным парадку, без добрага ведання справы, не накіроўваюць лалектыў спартсменаў на тых ці іншых спаборніцтвах, а адзначаюць толькі тое, што ўжо адбылося.

На нізкім узроўні на працягу 2 апошніх год выходзіць газета «Спорт», орган ДСТ «Навука». У гэтым навучальным годзе камітэт ЛКСМБ увёў у рэдкалегію гэтай газеты 10(!) чалавек — студэнтаў II курса адз. журналістыкі на чале з Дзелянкоўскім. Але камітэт ЛКСМБ і тав. Мажэйка, адказны за работу друку, не кантралявалі іх работы, а сам Мажэйка ні разу не быў на кафедры фізыхавання па гэтаму пытанню.

Аб дрэннай рабоце рэдкалегіі «Спорт» гаворыць і той факт, што для выпуска чарговага нумара спартрэбіўся цэлы месяц. Рэдактар Дзелянкоўскі дрэнна разумее свае функцыі, а члены рэдкалегіі заявілі, што яны могуць выконваць толькі «асобныя даручэнні». Рэдкалегія не ўстанавіла цеснай сувязі з спартыўнымі секцыямі, з адказным за спартыўную работу на факультэтах.

Дрэнная работа агульнаўніверсітэцкага спартыўнага органа ўплывае на асвятленне пытанняў спорту на факультэтах, дзе выпуск спартыўных бюлетэняў ідзе нерэгулярна, у адрыве ад плана работы кафедры і ДСТ «Навука». Даўно пустуюць дошкі для спартыўных газет на біафаку, хімафаку.

Сведчаннем слабай работы рэдкалегіі факультэцкіх спартыўных газет можа служыць спортгазета аддзялення журналістыкі. Газета змяшчала матэрыял аб лыжных спаборніцтвах сярод факультэтаў, але

замест крытыкі Дабралюбава, Міроненкі, Мацяса, якія не прынялі ўдзелу ў спаборніцтвах, і Стражэвіча, загадзя не падбраўшага каманду, газета абрушылася на таварышаў, якія не рашалі поспех каманды аддзялення.

На ўсіх факультэтах ёсць фотастэнды лепшых спартсменаў. Аднак усе яны маюць якісьці «іконападобны» характар. А на фотастэндзе фізмата больш паловы месца займаюць граматы і змешчана толькі 10 фотаздымкаў без усякіх давадак да іх.

Некалькі лепш абстаіць справа з асвятленнем спартыўнага жыцця на геалага-геаграфічным факультэце. Але і тут замест табліц рэкордаў факультэта на ўсіх відах спорту вывешаны паказчыкі толькі па лёгкай атлетыцы.

Недастатковае асвятленне спартыўнага жыцця ўніверсітэта залежыць у значнай ступені ад слабай сувязі спартыўных сектараў камітэта ЛКСМБ, прафкома, ДСТ «Навука» з факультэтамі. А пераг таварышаў, адказных за спорт, дрэнна спраўляюцца з сваімі абавязкамі (напрыклад, адказны за прапаганду спорту ў ДСТ «Навука» т. Майсейчук).

Да таго-ж і сама кафедра фізыхавання не з'яўляецца прыкладам у справе асвятлення спартыўнага жыцця — выкладчыкі не пішучь артыкулаў, якія-б арганізавалі і мабілізавалі спартсменаў. Не займаюцца гэтым пытаннем і трэнеры секцый.

Каб даць акрэслены напрамак работы для выпраўлення ўказаных недахопаў, кафедра фізыхавання, совет ДСТ «Навука» павінны абмеркаваць гэта пытанне на расшыраным паседжанні з удзелам камсамольскага, профсаюзнага і спартыўнага актыўу.

БЕЗ НАЛЕЖНАЙ УВАГІ

Набліжаецца агульнаўніверсітэцкі агляд студэнцкіх навуковых работ. У значнай меры ён з'яўляецца праверкай вынікаў работы навуковадаследчых гурткоў.

Гурток асноў марксізма-ленінізма рыхтуе да агляду 8 работ супраць трох у мінулым годзе. На першы погляд здаецца, што справы тут добра наладжаны, але гэта толькі здаецца. Гурток як быў, так і застаецца пры кафедры асноў марксізма-ленінізма адзіным. У яго запісана ўсяго 18 студэнтаў-гісторыкаў. На паседжанні-ж з'яўляецца кожны раз толькі 7—8 чалавек. Здаўляе і тое, што ўсе запісаныя прадстаўляюць адзін гістарычны факультэт, дакладней аддзяленне філасофіі.

Гэта здарылася часткова таму, што яшчэ, на жаль, існуе няправільная думка, быццам грамадскія навукі — не «хлеб» фізікаў ці хімікаў і няма ім чаго дарэмна марнаваць час у такіх гуртках.

Некаторыя студэнты забываюць, што дрэнны той фізік, які дасканалы не ведае грамадскага жыцця, што нікчэмным становіцца выкарыстанне хімічных законаў, калі яно не вынікае з патрэб грамадства. А хіба мала-б даў такі гурток студэнтам аддзялення журналістыкі, вывучаючым гісторыю камуністычнага дру-

ку, якая непарыўна звязана з гісторыяй Камуністычнай партыі?

Ні Совет СНТ, ні камсамольскія, ні профсаюзныя бюро факультэтаў нічога не зрабілі для пашырэння гуртка, не змагаліся за шырокі ўдзел у яго рабоце студэнтаў, якія авалодваюць рознымі спецыяльнасцямі.

Значная частка віны кладзецца на кафедру асноў марксізма-ленінізма. Праўда, там на апошнім паседжанні звярнулі-такі ўвагу на колькасць і склад гуртка. Было нават меркаванне правесці запіс у гурток на другіх факультэтах, павялічыць колькасць гурткоў. Але ўспомніўшы, што навучальны год хутка закончыцца, члены кафедры да згоды не прышлі, канкрэтнага плана на палепшэнне работы гуртка не наметлі, хаця гэта патрэбна было зрабіць. Да гэтага часу фактычным кіраўніком гуртка быў дацэнт Г. І. Якуб. Астатнія члены кафедры амаль не прымалі ўдзелу ў надрыхтоўцы студэнцкіх навуковых работ.

Паўны сэнс у палепшэнні работы гуртка мела-б больш пашыраная тэматыка даследаванняў. Кафедра і кабінет асноў марксізма-ленінізма павінны распрацаваць такую тэматыку, якая-б была цікавай і каштоўнай для студэнтаў розных факультэтаў.

Т. КРАЧКОЎСКАЯ.

Універсітэцкі
ВОЖЫК

СПРАВЫ, ЯКІЯ ТРЭБА ЎЛАДЗІЦЬ

Жыву я ў інтэрнаце па вуліцы Свердлова на чацвертым паверху... Прачнуўся рана. Сонца свеціць у акно. Раніца такая прыгожая, што пець хочацца. Але патрэбна хутчэй мыцца, і я бягу ва ўмывальнік. Ды толькі тут прыпамінаю, што вады на нашым паверху ўжо каторы месяц няма! Не разгубіўшыся, я імкліва апускаюся на трэці паверх. Аказваецца, што праціснуцца туды не так ужо лёгка, але я некалі займаўся фізкультурай і змог прабіцца да ракавіны. Круцэ—няма вады. Я да другога, трэцяга крана... Не ведаю чаму, але мне вельмі захацелася, каб хто-небудзь з адміністрацыйна-гаспадарчых кіраўнікоў прышоў сюды памыцца.

Мне было вельмі крыўдна, калі я патраціў цэлыя поўгадзіны і не памыўся. Пабег на чай. Навярнуў кран—і ў чайнік палілася халодная вада. Зоя, кубаўшчыца, паглядзела на мяне са здзіўленнем: няўжо не ведае, што раніцай гарачай вады няма? Парашыўшы, што гэта таксама справа, якую патрэбна ўладзіць, я выкарыстаў здабытую з тытана халодную ваду, каб памыцца.

Усухамятку паснедаўшы, нарэшце спышаюся на заняткі. «Спазніў-

ся»,—сцінула маланкай думка, бо гадзіннік перад універсітэтам паказваў 8. Узбягаю на трэці паверх біякорпуса і не веру вачам: такі-ж гадзіннік паказвае без дзесяці восем. Трэці паказвае іншы час. Наскора вылічыўшы сярэдняе арыфметычнае, з палёгкай адчуваю, што засталася яшчэ поўмінута да пачатку лекцыі.

Закончана першая лекцыя. Наступная—у хімакорпусе. Я вельмі здзіўся, што гадзіннік у вестыбюлі паказвае шэсць гадзін. На другім паверсе гадзіннік ідзе з падвоеным тэмпам і паказвае 12. «Добра,—падумаў я,—што ў нас няма электрычнага календара...». Пакуль я дзіву дзіўлюся, што такіх «дробязей» не прыкмячаюць нашы гаспадарнікі, з другога канца калідора далейцелі воклічы: «Званка не будзе! Званка не будзе!» Восем дык справы!

Настае доўгачаканая субота. Працоўны тыдзень закончан, можна адпачыць. Хочацца памыцца. І тут мне ўяўляецца прыемны, асвятляючы душ... Выціраюся мяккім ручніком. Ах, як прыемна!.. Як нож у сэрца, урываецца сапраўднасць у мае мары: душ не працуе ў інтэр-

наце поўгода. Грашовы рамонт, а канца яму не відаць. Тут у мяне ўнікае думка: калісьці т. Зюбу многа крытыкавалі за дрэнную работу душа; няўжо т. Адамчык (прадэктар па адміністрацыйна-гаспадарчай частцы) закрывае душ, каб «пазбегнуць» крытыкі?

Колькі часу патрэбна затраціць, каб памыцца ў гарадской лазні! Нічога не зробіш: іду туды. Неяк памыўся і еду ў другі канец горада аддаць бялізну ў мыццё, бо наша ўніверсітэцкая пральня зачынена на нявызначаны тэрмін. Так пранала субота. Не хочацца мне ўжэ і на танцы ісці, на якія з такой цяжкасцю даў згоду т. Паляшчук.

...Многа яшчэ ў нас спраў, якіх патрэбна ўладзіць. Узяць хоць-бы салфеткі на тумбачкі і шторы ў вокны. Ужо колькі разоў я прасіў каменданта т. Ткачука выдаць мягкія рэчы! Але заўсёды камендант пытаў мяне:

— А раней у вас былі салфеткі і шторы?

— Не, не было...

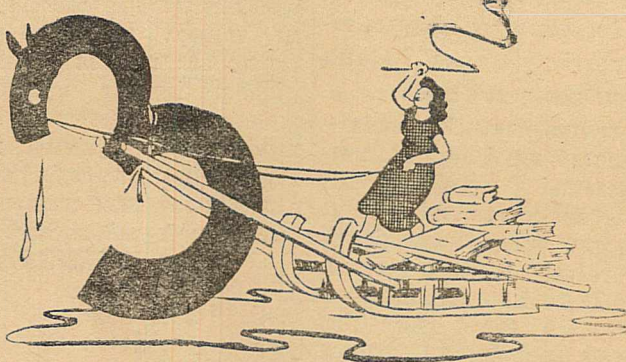
— Значыць, не дам.

Ці вось захацацца спячы скварку. Пойдзеш на кухню, а там чарга бо ў многіх разетках няма току.

Я цвёрда ўпэўнен, што гэтыя непаладкі павінны быць уладжаны.

П. СЯРГЕЕУ.

Студэнтка IV курса аддзялення журналістыкі Л. Лапаціна з году ў год атрымлівае на экзаменах пасрэдня адзнакі

АБЫВАТАЛІ

Высокамерны погляд, раўнадушны да ўсяго зямнога; пагардліва ўсмешка; пляпа ці пляпка, з шыкам надзетая на той частцы галавы, якая выдатна выконвае функцыю вешалкі; абсалютная абасобленасць ад курса; даўгія сіняватыя пазногі і, нарэшце, штосьці агіднае ў манеры трымаць сябе,—што можа быць больш чужда маралі савецкага студэнта?

Між тым, на II і III курсах біёлага-глебавага факультэта ёсць некалькі такіх, з дазволу скажаць, студэнтаў, носьбітаў указаных рыс.

Што гэта? Адкуль у дружную сям'ю нашага студэнцтва пракраліся гэтыя людзі, якія нясуць з сабой штосьці даўно мінулае, бруднае, аджыўшае?

Вось паглядзіце: нібы на прызбе дзесяці сядзяць на лекцыі Дзянісавы і Рагозіна. Думаеце, яны слухаюць або канспектуюць лекцыі? Не. Адна аж бляднее ад задавальнення, чытаючы найнячай «Шэрлока Холмса»; другая ўдзячна слухае стракатанне суседкі аб модных плацях...

А вось Васільева і Сапёрава. З саладкаватымі ўсмешкамі яны разглядваюць сябе ў люстэркі.

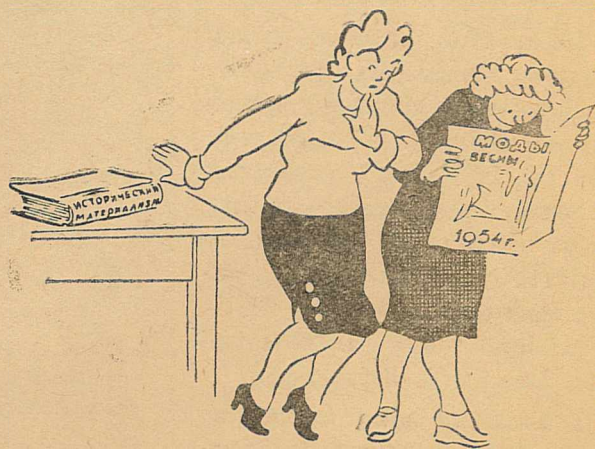
Можа гэтыя абываторы прылежныя да працы дома? Не, ніхто не бачыў іх за кнігамі. Затое, як толькі першыя змрокі апускаюцца на Мінск, вы можаце ўбачыць іх і перад яркімі ліхтарамі кінатэатра «Цэнтральны», і там, куды зусім не пранікае электрычнае святло. Ды колькі іх! Нічыпаровіч, Харытонава, Каско...

Праходзіць вясенняя ноч, і абываторы, адольваемыя сумам і бяздзеллем, а дзесятай гадзіне

сходзяцца ва ўніверсітэт. І за ўвесь дзень за няткаў ніводнага слова аб вучобе, акрамя прыкрых гутарак аб туфлях, спадніцах, пазногцях!..

Тым больш крыўдна, што курсы і камсамольскае бюро факультэта праходзяць міма такіх фактаў, не вядуць барацьбы з абываторамі, мяшчачамі, якія аказваюць шкодны ўплыў на аднакурснікаў.

Абываторышчыне не месца ў нас!

Ужэ оттаяли газоны,
Ужэ раскозана река.
Хотя по зимнему сезону
Одеты барышни пока.

У них ужасное волнение
Они на лекциях галдят
Ведь перемена оперенья
Для них важнее...
чем истмат!

Хто вінаваты ў пройгрышы нашых лыжнікаў

Ясны зімовы дзень. Хрусьціць пад нагамі і пабліскае выпаўшы ноччу снег. Лёгкі ветрык калыша верхавінкі сосен у ляску, што за аўта-заводам. Тут праходзіць першыя горада па лыжах. Каля стартвай лініі група «балельшчыкаў», студэнтаў універсітэта. «Што здарылася? Дзе-ж нашы?» — час ад часу пытаюць яны. Доўга чуюцца гэтыя-ж пытанні, пакуль, нарэшце, з-за паварота не паяўляецца апошняя лыжніца. «102», — запісвае яе асабістае месца сакратар у прата-коле.

А калі судзейская калегія аб'явіла, што каманда Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта заняла сёмае месца, аставіўшы ззаду сябе толькі лыжнікаў інстытута замежных моў, студэнты звярнуліся адзін да аднаго ўжо з другім пытаннем: «Чаму нашы выступілі так кепска? Хто ў гэтым вінаваты?».

Над гэтым пытаннем варта задумацца. Сапраўды, чаму атрымалася так, што на дыстанцыю 5 і 8 кіламетраў для жанчын з дзесяці залічэнняў толькі тры ўключыліся ў разрад? Не лепш выступілі і мужчыны: толькі тры чалавекі на абодвух дыстанцыях у 10 і 18 кіламетраў выканалі норму трэцяга разраду. Прычын аказалася многа. Позна выпаў снег, хтосьці зламаў лыжу, адна з моцных лыжніц Каротчанка пераблытала дыстанцыю. Многія бачылі прычыну няспеху ў кепскім выступленні сламястаў і прыгнуў з трампліна. Сапраўды, у нас у універсітэце адсутнічала база для стварэння секцый горна-лыжнага спорту, не было спецыяльных лыж для трэніровак. Пагэта і па сламом, і па прыжках з трампліна ўніверсітэт не мог выставіць поўную каманду ўдзельнікаў, неабходную для заліку (па тры на кожны від). Але ў лыжнікаў інстытута народнай гаспадаркі і лесатэхнічнага інстытута таксама не было каманды сламястаў і прыгнуў. І ўсё-ж яны аказаліся ўперадзе ўніверсітэцкай каманды. Вясцейна, што прайгралі нашы лыжнікі на гладкай дыстан-

цыі, а сламом і прыжкі толькі за-мацавалі гэтую няўдачу.

Чаму-ж і на гладкай лыжні, дзе не патрэбна ніякіх спецыяльных лыж, так кепска выступілі лыжнікі ўніверсітэта? Адна з галоўных прычын — адсутнасць на кафедры пастаянных высокакваліфікаваных трэнераў па лыжах. Яны мяняюцца штогод, а то і па некалькі разоў на год. У гэтым годзе мужчынскай секцыяй кіраваў трэнер Філатаў, які даў абавязальства падрыхтаваць шэсць дзевяціразаднікаў і трох трэцеразднікаў. Маючы сам першы разрад, Філатаў амаль усю зіму пра-вёў на спаборніцтвах. Да трэнерскай работы ва ўніверсітэце адносіўся фармальна, абыхава. Яго больш цікавілі асабістыя выступленні, чым поспехі трэніруемых ім лыжнікаў. Безумоўна, такі трэнер не можа стварыць трывалы моцны калектыў. Адсюль другі, не менш важны недахоп — цяжасць секцыі. З 55 лыжнікаў секцыі толькі адна Холкіна займаецца рэгулярна трэці год. Амаль усе астатнія трэніруюцца першы год. Вядома, не можа быць і гутаркі аб паспяховым выступленні такіх удзельнікаў на спаборніцтвах.

Заняткі ў лыжнай секцыі на працягу года вяліся няправільна. Трэніраваліся ўсе разам — і навічкі і разраднікі. Пагэтаму клас нашых лыжнікаў вельмі нізкі. Грыдэнка, напрыклад, на агульнаўніверсітэцкіх спаборніцтвах заняў першае месца ў гонцы на 18 кіламетраў, наказаўшы час 1:29,32 (ніжэй трэцяга разраду). Ніжэй трэцяга разраду прайшоў ён 10-ці кіламетровую дыстанцыю на спаборніцтвах паміж ВДУ, з той толькі разніцай, што тут ён аказаўся не першым, а 86. Другі прыклад: Аверчанка ў мінулым годзе меў другі разрад, а ў гэтым сезоне ён не замацаваў яго.

Аснова павышэння майстэрства — круглагадавыя трэніроўкі з павышэннем нагрукі ў асноўным перыядзе. У нас-жа ва ўніверсітэце гэта не практыкуецца. Лыжнікі трэніруюцца толькі восенню і зімой,

гэта значыць, самае большае, 6 месяцаў у год. Вясной іх пераводзяць на веласіпеды спорт, а на лета не даюць ніякіх індывідуальных заданняў. Вопыт-жа лепшых лыжнікаў і веласіпедыстаў краіны паказвае, што папераменныя заняткі то лыжамі, то веласіпедам — устарэлая сістэма трэніровак. Лыжнік павінен быць толькі лыжнікам, а не ўсім адразу, як гэта атрымліваецца ў нас. Ён ні ў якіх выпадках не павінен выступаць у другіх відах спорту, а толькі пры дапамозе іх павышаць сваё агульнае фізічнае развіццё.

У секцыі адсутнічае належная спартыўная дысцыпліна. Вельмі часта здольныя лыжнікі прапускалі лыжныя заняткі, што не магло не адбіцца на выніках спаборніцтваў. Стражэвіч і Хаткевіч упадзе маглі б паказаць вынік другога разраду, а яны ледзь-ледзь уключыліся ў трэці разрад.

Совет ДСТ «Навука» не кантраляваў работу адказнага за лыжны спорт ад кафедры фізыхавання і спорту тав. Хрэнава, і апошні не змог справіцца з ускладненымі на яго абавязкамі. Да апошняга часу ў лыжнікаў не было бюро секцыі.

Лыжны спорт з'яўляецца самым працаёмкім відам спорту. Кафедра-ж не зусім сур'ёзна адносіцца да яго. Праўда, аб занятках лыжным спортам размаўлялі і прымалі рад рашэнняў, але пра самае галоўнае — пра ўкамплектаванне секцыі пастаянным трэніровачным саставам і пра пераход ад слоў да справы — забыліся.

Кафедра праходзіла міма фактаў недобрасумленнага адносіна да работы трэнера тав. Філатава, у той час як яна павінна была папярэдзіць яго і нават прыняць больш суровыя меры спагнання. Ці не наступіў ужо час, улічыўшы памылкі мінулага года, па-сапраўднаму заняцца выхаваннем спартсменаў, павышэннем іх майстэрства.

Н. АЛЕКСАНДРАВА.

ЗАМАЦАВАЦЬ ПЕРШЫЯ ПОСПЕХІ

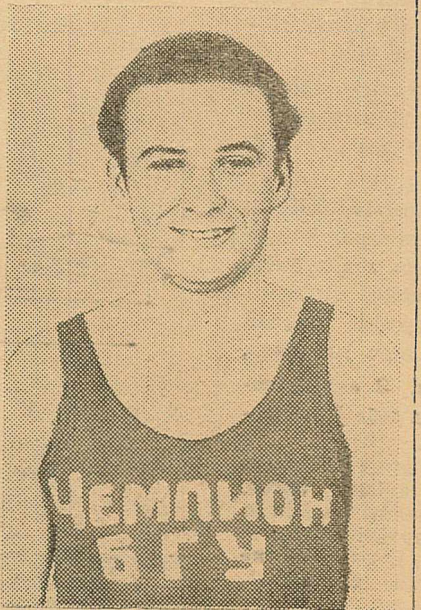
У нядзелю адбыліся міжфакультэцкія спаборніцтвы па лёгкай атлетыцы ў зімовых умовах. Першыя спартсмены ўніверсітэта. У выніку спаборніцтваў агульнае першае месца заваявала каманда гістарычнага факультэта. На другім месцы — лёгкаатлеты аддзялення журналістыкі. Усяго на 21 ачко адсталі ад іх спартсмены фізіка-матэматычнага факультэта.

Асобна трэба адзначыць поспехі студэнта гістарычнага факультэта А. Паўлючэнка, які атрымаў чатыры перамогі. Прыгнуўшы ў вышыню на 165 см., ён усталяваў новы рэкорд па гэтай відзе лёгкай атлетыкі. Ім-жа пабіта старое дасягненне па прыжках у даўжыню з месца. Цяпер новы рэкорд ровен 2 м 84 см. Пераможцай у бегу на 30 м таксама аказаўся А. Паўлючэнка.

У фінальным забегу жанчын на гэтую-ж дыстанцыю першай фінішавала студэнтка фізіка-матэматычнага факультэта Пратанчык, але лепшы час 4,9 сек паказала лёгкаатлетка аддзялення журналістыкі А. Асадчая. Р. Ярымовіч у прыжках

у вышыню на 2 см перамагла стары рэкорд універсітэта, які раўняўся 130 см. Новага дасягнення ў прыжках у даўжыню з месца дасягнула студэнтка гэтага-ж факультэта Р. Бойка. Яна прыгнула на 2 м 17 см.

У штурханні ядра першае месца з рэкордным вынікам — 11 м 32 см

Студэнт IV курса гістафа
А. ПАЎЛЮЧЭНКА

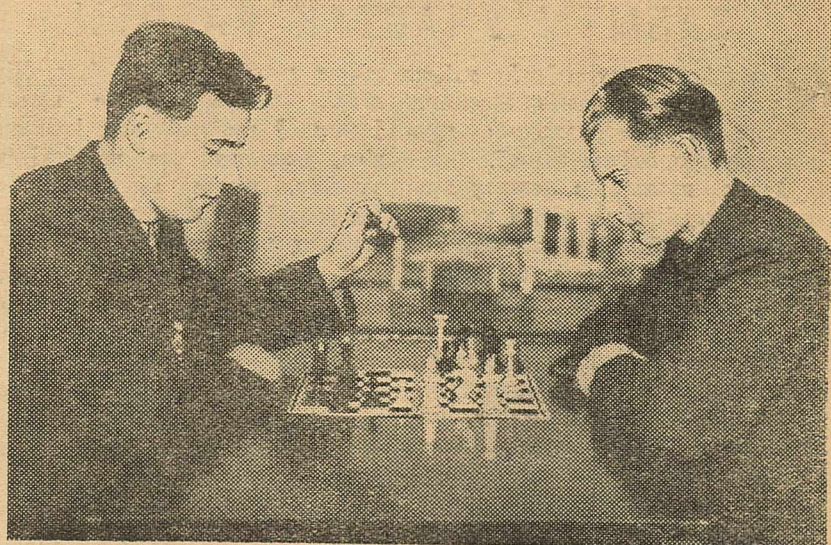
заваяваў спартсмен гістарычнага факультэта Васілеўскі.

Ужо тое, што амаль па ўсіх відах, уключаных у праграму першынства, былі ўстаноўлены новыя рэкорды, сведчыць аб тым, што ў нашых лёгкаатлетаў ёсць усе даныя, каб змагацца за яшчэ большыя дасягненні, каб яшчэ вышэй узняць сваё спартыўнае майстэрства.

З другога боку, спаборніцтвы паказалі, што не на ўсіх факультэтах добра працавалі адказныя факультэцкія камсамольскія бюро за фізкультурны сектар. Так, ніжэй сваіх магчымасцей выступіла каманда фізіка-матэматычнага факультэта (адказны т. Мушыніскі), заняўшы 6 месца, у мінулым годзе ёй належала 1 месца. Такі вялікі факультэт нават не мог забяспечыць каманду поўным лікам удзельнікаў.

Лёгкаатлеты і камсамольскія бюро факультэтаў павінны зрабіць належныя вывады з вынікаў прайшоўшых спаборніцтваў. Гэта дапаможа дабіцца яшчэ большых поспехаў у летнім спартыўным сезоне.

Н. АКУЛІЧ.

На здымку: удзельнікі шахматнага першынства студэнт V курса аддзялення журналістыкі Э. Сушкевіч і студэнт I курса аддзялення геалогіі Э. Рысеев за чарговай партыяй

Фота Р. ЯСІНСКАГА і Б. БРЭЙВА

ШАХМАТНАЕ ПЕРШЫНСТВО УНІВЕРСІТЭТА

Закончыліся міжфакультэцкія камандныя спаборніцтвы шахматыстаў універсітэта. Спаборніцтвы ахапілі вялікую колькасць аматараў шахматнай ігры. Упершыню ва ўніверсітэце першыняство аспрэчвалі 12 каманд усіх факультэтаў з агульным лікам удзельнікаў 60 чалавек. Кожная каманда складалася з 4 мужчын і адной жанчыны.

Ва ўпартай барацьбе першае месца заняў фізіка-матэматычны факультэт, спартыўную чэсць якога абаранялі тры каманды. Каманды фізмата набралі ў сярэднім па 34,33 ачка з 55 магчымых. Трэба адзначыць, што шахматысты фізмата выступілі ніжэй сваіх магчымасцей, і перамога далася ім зусім нялёгка.

Другое месца з вынікам 33,5 ачка занялі шахматысты гістарычнага факультэта. Да спаборніцтваў яны старанна рыхтаваліся, правялі міжкурсавое каманднае першыняство, турніры ў групах. Каманды гістафа паказалі добрую падрыхтоўку і арганізаванасць. Шахматысты гістафа Барадаўка і іншыя выканалі норму трэцяга разраду.

На трэцім месцы калектыў шахматыстаў геалага-геаграфічнага факультэта, набраўшы 31 ачко на каманду.

Далей ідзе каманда аддзялення журналістыкі — 28 ачкоў. Шахматысты гэтай каманды часта ігралі несур'ёзна, што вяло да пройгрышаў.

Шахматысты фізіка-матэматычнага факультэта занялі пятае месца.

Апошнія месцы раздзялілі каманды біялагічнага (12,5 ачка) і хімічнага (11 ачкоў) факультэтаў. Шахматысты-біёлагі рыхтаваліся да спаборніцтваў, правялі міжкурсавы турнір, але ў час спаборніцтваў правялі неарганізаванасць, часта прапускілі ігры і пагэтаму атрымалі такі дрэнны вынік. На хімічным-жа факультэце, як відаць, зусім не вядзецца шахматная работа, што і з'явілася прычынай буйнага паражэння.

Адным з недахопаў у правядзенні спаборніцтваў была сістэматычная затрымка пачатку спаборніцтваў з-за адсутнасці памяшканняў, нярэдкамі былі спазненні ўдзельнікаў. Работа судзейскай калегіі ўскладнялася недысцыплінаванасцю некаторых удзельнікаў.

Закончыўшыся міжфакультэцкія спаборніцтвы выявілі новых здольных ігракоў, з'явіліся добрай школай для будучых шахматных спаборніцтваў.

Л. ЦІМАФЕЕУ.

Яго аблічча

Гэтымі днямі камсамольскі сход III курса разгледзеў асабістую справу камсамольца Каўцэвіча. Выявілася, што сярод нашых студэнтаў камсамольцаў, за спісамі добрасумленых таварышаў хаваўся злодзей. У 81 пакоі на вуліцы Свердлова, дзе жывуць студэнты філфака, знікла бясплёдна 150 рублёў. Злодзея не цяжка было знайсці, бо ён баяўся глядзець таварышам у вочы, не хадзіў нават на заняткі. В. Каўцэвіч «балюча перажываючы» за прапаўшыя грошы ў студэнта Міцкевіча, пасля сходу, на якім разбіралі яго справу ў інтэрнаце, хацеў пакончыць з сабой, нават развітаўся з некаторымі таварышамі, але раздумаў і за гэтыя грошы напіўся так, што ледзь прышоў дадому.

Праз дзень у прафком прышло пісьмо, у якім пісалася, што грошы ўкраў не Каўцэвіч, а нехта «я», які абяцаў прыслаць іх пасля стыпендыі. Гэты «я», як потым высветлілася, быў ніхто іншы, як В. Каўцэвіч.

Яго агіднае амаральнае аблічча дапаўняе і той факт, што В. Каўцэ-

віч як студэнт недобрасумленна адносіўся да экзаменаў, правальваючы іх, а затым пад рознымі прычынамі і ўсякімі махінацыямі пераздаваў іх некалькі разоў.

Аднакурснікі па справе Каўцэвіча павінны зрабіць для сябе належныя вывады.

Вядома, што не сапраўдным разуменнем доўгу таварыства тлумачыцца тое, што да самага апошняга часу маўчаў К. Каратай, якому Каўцэвіч адрасаваў пісьмо з пажаданням ва ўсім шчасця і ўдачы. Ні ў якім выпадку не патрэбна было збіраць Каўцэвічу грошы на ўплату за навучанне, у той час, калі ён запускаў сваю брудную руку ў чужую кішэню, ні ў якім выпадку не патрэбна было выгараджаць яго ад адказнасці, што толькі спрыяла Каўцэвічу ў яго некамсамольскіх учынках.

Н. ЛАРЫНА.

(Газета «Слова філолага» № 13, 17 сакавіка 1954 г.)

Рэдактар А. ВОЛН.